

rascho. Won bėscho jaden wěrnj pschijaschel, tych zlowe-
ksw, won pytascho jich na schěle a duchu, tudy zašne a
tam nimerne gluznych huzynisch, ako won sam wot togo
žejo (Matth. 18, 11): „Togo zloweka šyn jo pschischel,
šbožne žhuit to šgubjone“.

Taku jogo rědnu přědkpofasñ deje młede a stare k hufschobe
brasch.

Kotarež hišceži starejšche maju, te deje je lubowasch,
zescžič, pilne sa ne Boga pschobysch, jim poskuschne a na
pomozh bysch sa teju stworteju kasnu a Pawoloweju huzbu
(Eph. 6, 1—3): „Wy žišchi byžcjo poskuschne waschym
starejšchym we tom kněsu, pscheto to jo pschawe. Zescž
twojogo nana a masch, to jo ta přědna pschikasñ se slu-
bom, abg tebe še derě šchlo, a ty dlujko žhwy byš
na šemji.“ A rowno ako Jesus šwoju masch až do konca
lubowal, a hišceži na kšizh sa nu še starał a ju Sa-
noju pschiruzhł jo, s humerajuzhymi hustami k ñomu žejuzh:
„Sej, to jo twoja masch!“ tak deje tež žišchi sa šwoje
chude, šlabe, chore, stare a ñamozne starejšche še starasch
a je sažarbomasch. „Dube gole! wotwarduj twojogo
nana we starych lětach, a ñehobtuž jogo žgan, tak dlujko
ako won žhwy jo. Zescž twojogo nana s zeteje hufschoby,
a ñesabyn, tak žurno ty twojej moterze šy pschischel. A
špominaj, až ty wot ñeju šy špložony, a zo ty jima mo-
žosch sa to dasch, zož wonej nad tobu stej žhuitel?“ tak
žejo Sirach k tym žišcham, a zož won st. 3, 1—18 pischo,
jo dostojne, ož šchylne žišchi jo s pilnosczu lasuju, a dly-
moko do šwojeje hufschoby napischu. We takej winowatej
lubosczy k tym starejšchym šu nam tež te tatane s rědny